

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811113087024/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

hans Hest og den satte sine kolde Jernsko paa hendes Nakke . . .

Hun vaagnede, satte sig op i Sengen og saae sig forbavset om i det kolde maanelyse Kammer: ak, det var kun en Drøm! og hun sukke, hun vilde dog saa gjerne vise ham, hvor højt hun elskede ham. — Ja saadan var det, hun havde ikke vidst det før, hun elskede ham. Det blev hende som hun laa i Ild, ved den Tanke, det flimrede for hendes Øjne og alle Hjertets Pulse banked, banked, banked. Hun elskede ham; hvor det var forunderligt at sige, hun elskede ham! saa herligt var det, saa stolt, saa mægtigt virkeligt, men dog saa uvirkeligt. Herregud, hvad kunde det hjælpe, hun elskede . . . og hun fik Taarer i Øjnene af Medlidenhed med sig selv — men alligevel! og hun gjemte sig lunt og blødt under Dynen igjen, det var dog dejligt at ligge og tænke paa ham saadan og paa sin Kjærlighed, sin store, store Kjærlighed.

Næste Gang Marie saae Ulrik Christian var der ingen Følelse af Usikkerhed hos hende, tvertimod, den Hemmelighed hun bar paa, gjorde hende betydelig i hendes egne Øjne og Frygten for at røbe den gjorde hendes Væsen mere behersket, næsten voksent. Der kom nu en dejlig Tid fuld af Drømme og fuld af Længsler, en fantastisk dejlig Tid; eller var det ikke dejligt, naar Ulrik Christian gik, skjult for ham og alle Andre, at tilkaste ham Hundrede af Fingerkys eller naar han kom, da at forestille sig, hvordan hendes elskede

Ven vilde tage hende i Favn, kalde hende ved alle Verdens søde Navne og sætte sig hos hende og hvordan de saa vilde se hinanden i Øjnene — længe, og hun vilde lade sin Haand glide gennem hans bløde, brune, buklede Haar? Hvad gjorde vel det, at det ikke skete, tvertimod, hun blev ganske rød ved Tanken om at det var Noget, der virkelig kunde ske.

Det var skjønne, lykkelige Dage, men saa var det at Ulrik Christian sidst i November blev saa farligt syg. Hans Helbred, der længe havde været svækket af Udskejelser i alle mulige Retninger, havde maaske ikke kunnet udholde den vedholdende Nattevaagen og det anstrengende Arbejde, der var forbunden med hans Post, eller maaske det ogsaa var nye Udskejelser, der havde spændt Buen for højt. En smertefuld, tærende Sygdom med vilde Febersyner og evindelig Uro brød løs og tog efter kort Tids Forløb en saa farlig Vending, at det var øjensynligt at Sotens Navn var Døden.

Det var den ellefte December.

I det store, læderbrune Gemak, der førte ind til Ulrik Christians Sygeværelse, gik kongelig Confessionarius Hans Didrichsen Bart-skjær urolig frem og tilbage over det med kunstigt flettede Straamaatter belagte Gulv. Han standsede aandsfraværende foran Malerierne paa Væggene og betragtede tilsyneladende med stor Opmærksomhed de bare, fyldige Nymfer, der laa udstrakte i Skyggen af mørke